

РЕШЕНИЕ

№ 1250

гр. София, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Десислава Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100514676 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 31.05.2021 г. постановено по гр. д. № 34351/2020 г. по описа на СРС, 74 състав, е признато за установено по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че Ж.М. В. с ЕГН: ***** дължи на „Софийска вода“ АД на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 203, ал. 1 ЗВ сумата от **1025,58 лева** - главница, представляваща стойността на услуги по доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води, предоставени в апартамент № 54, находящ се в гр. София, ж.к. ***** с кл. № 2800034858, с кл. № 2800034858, за периода от 03.02.2017 г. до 05.12.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.02.2020 г. до окончателното ѝ изплащане и на осн. чл. 86 ЗЗД сумата от **118,18 лева** – законна лихва, за периода от 17.07.2017 г. до 05.12.2019 г., за които суми на 18.02.2020 г. му е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по гр. д. № 7368/2020 г. по описа на СРС, 74 състав, като е отхвърлен иска за главницата с правно основание чл. 79 ЗЗД вр.с чл. 203, ал. 1 ЗВ за разликата до пълния предявен размер от 1456,14 лева и за периода 15.07.2015 г. – 02.02.2017 г., както и иска за лихви с правно основание чл. 86 ЗЗД за разликата до пълния предявен размер от 317,73 лева.

С решението е осъдена Ж.М. В., ЕГН ***** да заплати на Софийска вода АД на основание чл. 78, ал. 1 и 8 ГПК сумата от 414,25 лв., представляваща разноски по делото, както и сумата от 56,88 лв., представляваща разноски в заповедното производство по ч. гр. д. 7368/2020 г. по описа на СРС, 74 състав. С решението е осъдена Софийска вода АД, ЕИК ***** да заплати на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК на Ж.М. В. с ЕГН: ***** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 177,60 лв., представляваща разноски по делото и сумата от 101,99 лв. – разноски за защита по ч.гр. д. № 7368/2020 по описа на СРС.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е постъпила въззивната жалба от Д. Х. В., конституирана на осн. чл. 227 ГПК на мястото на починалата в хода на процеса Ж.М. В. срещу първоинстанционното решение, в частта, с която исковете са уважени. Поддържа се, че обжалваното решение е неправилно. Твърди се, че неправилно от СРС е прието, че между

страните съществува облигационно правоотношение, тъй като не е доказано, че ответникът е собственик на имота, в който се твърди, че са използвани водоснабдителни услуги на претендираната стойност. На следващо място се поддържа, че по делото не е доказано при условията на пълно и главно доказване реалната доставка на услуги. Изтъква доводи, че експертизата е работила по документи, които не са приложени по делото. Сочи, че е налице основание за отвод на първоинстанционния съдия, но неправилно не си бил направил такъв. Иска се отмяна на решението в обжалваната част. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца Софийска вода АД, с която заявяват, че въззивната жалба е неоснователна, а решението на СРС правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Първоинстанционното решение **в частта**, с която е отхвърлен иска за главницата с правно основание чл. 79 ЗЗД вр.с чл. 203, ал. 1 ЗВ за разликата **над 1025,58 лева до пълния предявен размер от 1456,14 лева** и за периода 15.07.2015 г. – 02.02.2017 г., както и иска за лихви с правно основание чл. 86 ЗЗД за разликата **над 118,18 лева до пълния предявен размер от 317,73 лева е влязло в сила, като необжалвано.**

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Обжалваното решение е валидно и допустимо. Настоящият състав намира, че при постановяването му не са нарушени императивни материалноправни норми, то е правилно и следва да бъде потвърдено, като въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд съгласно процесуалната възможност за това, изрично установена с разпоредбата на чл. 272 ГПК, а предвид разпоредбите на чл. 269, изр. 2 и чл. 272 ГПК намира жалбата за неоснователна и по следните съображения:

Предявени са за разглеждане иски с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 198о, ал. 1 ЗВ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В тежест на ищеца по иска за главница е да проведе пълно и главно доказване, че между страните е възникнало облигационно правоотношение по доставка на вода и отвеждане на отпадъчни води, както и че ищецът реално е доставил ВиК услуги на ответника в твърдяното количество, равняващо се на претендираната сума. По иска за лихва ищецът следва да докаже съществуването и размера на главния дълг, изпадането на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

Релевираното оплакване във въззивната жалба, че ответникът не бил собственик на процесния имот и нямал качеството на потребител на Ви К услуги, настоящият състав, след преценка на доказателствата по делото, намира за неоснователно, доколкото споделя изводът на СРС, че е доказано наличието на облигационно договорно правоотношение между страните за доставка на В и К услуги, респ. качеството "потребител" на В и К услуги на ответника. Съгласно § 1, т. 2, б. "а" и б. "б." от Допълнителната разпоредба на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги "потребители" по смисъла на закона са: юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги; юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажната собственост. В този смисъл е уредено качеството на потребителите и от Общите условия на ответното дружество, като в тях е предвидено, че потребител може да бъде и наемател на имот, за който се предоставят В и К услуги. Същата дефиниция е дадена и в чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи /Наредбата/, според който абонати, съответни потребители на услуги В и К, са отделните собственици на имоти и лица, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилищни имоти.

В разглеждания случай, изводите на СРС относно собствеността върху процесния имот се основават на представената от ищеца справка от Агенция по вписванията, видно от която, ответникът Ж.П. в процесния период притежава правото на собственост, като няма последващи вписвания в регистъра за прехвърляне на правото на собственост в полза на

друго лице. Страната не е представила доказателства за оборване на отразените в справката обстоятелства, като съдът намира представената справка за достатъчно доказателство за принадлежността на правото на собственост. Този извод следва от нормативната уредба, съгласно чл. 8, ал. 1 ЗКИР имотният регистър е публичен. Вписаните в регистъра данни се отчитат от съда като достоверни, а съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № 2 от 21.04.2005 г. за воденето и съхраняването на имотния регистър, имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България, за тяхната индивидуализация, собствениците, носителите на други вещни права, ипотеки, възбрани и други права, предвидени в закон, а в, ал. 2 е уточнено, че имотният регистър показва състоянието на посочените в, ал. 1 обстоятелства след последното вписване и дава възможност да се проследят хронологично промените във вписаните обстоятелства, както и вписаните актове, а според чл. 5, ал. 1 от същата наредба, имотният регистър се води на хартия и на електронен носител. Освен това, по делото в разглеждания случай видно от справките НБДН, както Ж.П., така и Д. В. са адресно регистрирани на този адрес. Нещо повече в съдебно заседание от 02.02.2021 г. процесуалният представител на ответника е заявил, че доверителят ☐ не живее в гр. София и апартаментът е необитаем, поради което не може да поеме ангажимент да осигури достъп на вещото лице, което също е индиция за притежание на правото на собственост от ответника по делото. Следователно от съвкупната преценка на събраните писмени доказателства, следва извода, че ответникът е потребител на водоснабдителни и канализационни услуги.

Спорен по делото е и въпросът дали ищецът е доставял услуги на ответника, обемът на доставените реално услуги, тяхната стойност за процесния период, който е преценен от СРС, като непогасен по давност и е предмет на въззивното обжалване. Количеството изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора се измерва чрез монтираните на всяка водопроводно отклонение водомери - чл. 32, ал. 1 от Наредба № 4/2004 г., а за сгради - етажна собственост - въз основа на измереното количество, отчетено по общия водомер на водопроводното отклонение за определен период от време, което се разпределя между отделните потребители въз основа на отчетите за същия период от време на всички индивидуални водомери след общия водомер, като първо се отчита общият водомер в присъствието на представител на потребителите, а след това се отчитат индивидуалните водомери - чл. 32, ал. 2 и 3 от Наредбата. Съгласно чл. 39, ал. 3 от същата Наредба, по изключение, разпределението на изразходваното количество вода и отчитането на отведената и пречистената вода се извършват съобразно броя на обитателите на жилищата. При липса на индивидуални водомери или неизправни такива, месечното количество изразходвана питейна вода се определя, както следва - по 6 куб. м. при топлофицирано жилище и по 5 куб. м. при нетоплофицирано жилище за всеки обитател (чл. 23, ал. 4 и, ал. 5, т. 1 от ОУ от 2006 г., респ. чл. 25, ал. 4 и чл. 8, т. 1 от ОУ от 2016 г.).

От приетата по делото комплексна съдебно счетоводна-техническа експертиза се установява, че ищецът е доставял ВиК услуги за имот с клиентски № 1005063251 с титуляр Ж.М. В. на адрес: гр. София, ж.к. ***** за процесния период. Установява се, че на 21.01.2016 г. е извършено плащане в размер на 100 лева, а на 25.01.2018 г. е извършено плащане в размер на 250 лева. Количествата доставена вода за процесния период са формирани от отчетени месечни количества от налични в имота водомери и техния обем за процесния период е общо в размер на 680,386 куб.м. потребление за имота, на стойност 1458,59 лева. Обемът за периода е изчислен въз основа на реалните отчети за потребени количества ВиК услуги, тъй като към момента на началната дата на процесния период показанието е изчислено въз основа на два предишни реални отчети. Размерът на неплатеното задължение на ответника по делото за главница по процесните фактури след отчетените плащания е в размер на 1456,14 лева с ДДС. Лихвите за забава са според изчисленията на експертизата са в размер на 281,54 лева. Установените от техническата част на експертизата количества доставена, съответно пречистена и отведена вода за недвижимия имот с адрес ж.к. „***** през процесния период са 680,386 куб.м., които са равни на фактурираните от ищцовото дружество на Ж.М. В.. При изслушването по реда на чл. 200 ГПК на вещите лица Е.В. и В.Х. се установява, че са правени реални отчети, които са подробно описани на стр.4 от експертизата, като реални отчети са и самоотчетите. На вещото лице В. са предоставени карнети, за реални отчети, извършени от представител на Софийска вода АД и бележки за самоотчет. Предвид изложеното, настоящият състав

споделя изводите на СРС, че е установена реалната доставка на ВиК услуги от ищеца в имота на ответника през посочения период на стойност 1456,14 лева.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че заключението по комплексната съдебно техническа-счетоводна експертиза не следва да бъде кредитирано, тъй като е работило по документи, които не са представени по делото. В настоящия случай вещото лице е следвало да отговори на поставени още с исковата молба въпроси допуснати с определение от 21.09.2020 г. , като вещото лице е следвало да извърши съответните проверки при ищеца и проверка на място в имота. В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на комплексна съдебно счетоводна-техническа експертиза, като вещото лице е дало заключение относно доставените ВиК услуги до имота, в частност количеството потребена вода. Същата е допусната в съответствие с изискванията на чл.195, ал.1 ГПК, поради необходимост от специални знания в съответните области на науката, като същата не е изготвена само по документи и фактури, едностранно издадени от ищеца, а въз основа на документите за отчети на инкасатори за показания на водомери в процесния апартамент, копия на бележки за самоотчети. Същевременно, изслушаното в съдебно заседание от 06.04.2021 г. заключение на комплексна счетоводна-техническа експертиза е прието по делото, като ответникът не е ангажирал допълнителни доказателствени искания за допускане на повторна или допълнителна експертиза за опровергаване на изводите на вещите лица. Не е необходимо ищецът да представя по делото цялата си счетоводна документация. Комплексната експертиза е извършила подробна проверка на счетоводната и техническа документация за процесната доставка на питейна вода и е извършила и самостоятелни изчисления. По делото не са събрани доказателства, които да разколебаят изводите на вещите лица, поради което настоящият състав намира, че същото е обективно, безпристрастно и компетентно изготвено и следва да бъде кредитирано. Ето защо възраженията на въззивника са неоснователни.

Задълженията на ответника за заплащане на стойността на доставените Ви К услуги са възникнали като срочни - те са били дължими в 30-дневен срок след датата на фактуриране - чл. 31, ал. 2 от ОУ на водоснабдителното дружество от 2006 г., респ. чл. 33, ал. 2 от ОУ от 2016 г. Ето защо и първоинстанционното решение в обжалваната част по акцесорния иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е правилно.

Настоящият състав намира, че безпристрастността на районния съдия не е била нарушена, като въззивният съд не констатира наличие на обективни и субективни основания за отвод, ето защо възражението на въззивника в този смисъл е неоснователно. В обобщение, поради неоснователността на възраженията, изложени във въззивната жалба, и с оглед съвпадането на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционният съд следва да бъде потвърдено в обжалваната част, като правилно.

С оглед изхода на спора и неоснователността на въззивната жалба, право в негова полза да бъдат присъдени разноски има ищеца "Софийска вода" АД в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 31.05.2021 г. постановено по гр. д. № 34351/2020 г. по описа на СРС, 74 състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА Д. Х. В., ЕГН *****, конституирана на осн .чл. 227 ГПК на мястото на починалата в хода на процеса Ж.М. В. да заплати на Софийска вода АД, ЕИК ***** сумата от 100 лева разноски за въззивна инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване по арг. от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____